

— Мило птиченце добро, в своя роден край щом идеш, отнеси това писмо! Там в една колиба стара ще завариш ти самин, стар маймун прегърбен, болен, нашия баща любим. Занеси му много здраве тук от тоз незнаен кът и кажи му, че ще помним бащината топла гръд!

Мигом птичката отлитна през широкото море, скъпото писмо синовно покрай Нил да отнесе.

Току що се беше върнал Пики-поно уморен, в мрака той едва прочете писъмцето просълзен. В миг главата си наведе и през сълзи промълви:

— Който старите не слуша сполетяват го беди!

От тогава никой вече Пики-поно не видя, от тъга и скръб изчезна по широката земя.

Георги Хрусанов

Р О Д И Н А

Ти си във светлото грейнало утро,
плиснало златни лъчи.

Ти си във чудния залезен пламък
с бледи вечерни звезди.

Ти си в засмяната — младата пролет,
цялата в чудни цветя.

Ти си във плодната — гостенка есен
с жълто-червени листа.

Ти си във черната рохкава угар
с равни безбройни бразди.

Ти си в хайдушката, волната песен,
гдето в Балкана еhti.

Ти си във снежните топли завивки
над сънните плодни зърна.

Ти си във малките капки дъждовни,
във златните тежки жита...

Ти си в сърцата ни, скъпа Родино,
в нашите детски сърца. —

Ний те обичаме верно и честно,
скъпа, любима земя!

Росина Бонева